

[Poul Schlüter.]
 adfærd, som man overhovedet efter sagens natur kan forlange. At skabe tillid mellem politiet og den promillestørrelse af befolkningen, som handler lovstridigt, det er vist for stor en opgave at stille sig, også for hr. Poul Dam.

Må jeg derefter vende mig til den dagsorden, hr. Poul Dam har foreslået. Det er mit indtryk, at denne dagsorden er ganske anderledes afbalanceret end den tale, hr. Poul Dam har holdt, og derfor må jeg da også sige, at jeg vil kunne anbefale dens vedtagelse. Denne dagorden siger jo for det første: folketinget fastslår befolkningens ret til at holde fredelige demonstrationer — og det kan jeg da tiltræde — og dernæst siger den, at smågruppers provokationer ikke må ødelægge denne adgang til frie, lovlige demonstrationer, og endelig siger den, at justitsministeren opfordres til at gennemgå de regler, der gælder for politiets indsats i forbindelse med demonstrationer. Det sidste kan måske være nyttigt og naturligt på grundlag af de sidste ugers begivenheder. Jeg vil dog gerne for klarheds skyld have sagt, at hvis hr. Poul Dams tale var de uomgængelige præmisser for dagsordenen, som altså er konklusionen, så ville jeg vanskeligt kunne støtte den. Men det er altså heller ikke tilfældet. Hr. Poul Dams præmisser er jeg noget betænkelig ved, men dagsordenen i sig selv synes jeg er så tilpas afbalanceret, at det må være fornuftigt i denne situation, at folketinget vedtager den.

(Kort bemærkning)

Poul Dam: Jeg er ked af, at jeg har udtrykt mig så reflekteret, at hr. Poul Schlüter ikke helt har forstået, hvad jeg sagde. Jeg sagde nu meget og meget andet om politiet end det, hr. Poul Schlüter citerede, og der var i hvert fald én ting, som jeg absolut ikke sagde. Jeg sagde ikke, at det ikke kunne nytte at klage over politiet. Jeg sagde, at mange i den nuværende situation har den opfattelse, at det ikke kan nytte. Denne opfattelse har jeg ikke identificeret mig med, jeg har kun refereret den.

Id. Thyregod: Medlemmer af socialistisk folkeparti har rejst en forespørgselsdebat på grundlag af Vietnamdemonstrationen den

27. april i år og de episoder, som indtraf ved denne lejlighed ved den amerikanske ambassade. De tre spørgsmål, som er stillet i forespørgslen, er efter min opfattelse besvaret tilfredsstillende af justitsministeren i den redegørelse, han har givet over for folketinget i dag.

Ud over de lovbestemmelser, som justitsministeren nævnte, politiloven, retsplejeloven og straffeloven, finder jeg anledning til at fremhæve bestemmelsen i grundlovens § 79, som justitsministeren også var inde på, hvorefter borgerne har ret til at samle sig ubevæbnede; dette gælder også forsamlinger under åben himmel, dog at politiet har ret til at overvære disse forsamlinger og kan forbyde dem, når der kan befrygtes fare for den offentlige fred af disse forsamlinger.

Det er rigtigt, som det er blevet sagt, at grundlovens § 79 har været debatteret i den statsretlige teori; jeg vil gerne nævne, at professor Alf Ross i sin statsforfatningsret side 755 nævner, at også en i og for sig fredelig forsamling kan forbydes, hvis der udefra kan forventes en sådan fare for den offentlige fred. Men det er under alle omstændigheder helt givet, at en fare, der kommer indefra, fra medlemmer af denne forsamling, kan forårsage et forbud fra politiets side. Jeg går imidlertid ud fra, at justitsministeren er enig med mig i, at der skal ret meget til for på forhånd at forbyde en demonstration.

Jeg er sikker på, at de fleste i denne sal på et eller andet tidspunkt selv har deltaget i demonstrationer; for mit eget vedkommende husker jeg bl. a. demonstrationen mod antikomminternpagten under besættelsen. Det er et demokratisk gode, at forsamlingsfriheden er hjemlet i grundloven, at der er demonstrationsmulighed, og man vil da også se, at det er en af de rettigheder, der først suspenderes i diktaturstater. Jeg kan blot nævne forholdene i Grækenland, hvor forsamlingsfriheden er suspenderet.

Det farlige og det demokratisk uheldige sker, når demonstrationerne kombineres med vold o. lign. og det sker fra små gruppers side. Der går imidlertid over hele verden i øjeblikket en bevægelse såvel i øst som i vest, som gør det naturligt nøje at overveje disse spørgsmål. Ved et møde på Hindsgavl for nylig udtalte den svenske professor, dr. jur. Erik Anners i relation til dette spørgsmål, at fremtidens store politiske opgave bestod